

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 18.

1. oktoberber 1939.

11. årgang.

TROENS VISSHET.

«Jeg vet på hvem jeg tror og jeg er viss på at Han er mektig til å ta vare på det som er mig overgitt inntil hin dag.» (2. Tim. 1, 12).

Ja, er det ikke godt å ha en slik forfissning. Hvor unødvendig det er å bli plaget og plage seg med bekymringer både om det ene og det andre; men hvor ofte gjør vi oss ikke skyld i det allike-

Det hender jo av og til at vår tillit til mennesker har blitt skuffet, fordi de vedkommende var stolte på ikke hadde betingelser for å nå opp til det de seg å være, og man forventet at de

Men, priset være Herren, slik er det ikke med Gud. Gud er ikke et menneske at han skulle lyve . . . skulde Han si noget og ikke gjøre det? (1. Mos. 23, 19).

Jesus sier jo også selv: «Jeg kjenner mine og kjennes av mine — og jeg gir dem evigt liv, og de skal aldri evighet fortapes, og ingen skal rive dem ut av min hånd.» (Joh. 10, 14, 28). Ja, Jesus formår å bevare hver som tar sin tilflukt til Ham.

Han ikke bare bevarer, men Han også fullfører. Paulus sier i sitt brev til Filipenserne: «Jeg er fullt viss på at Han som begynte en god gjerning i eder, vil fullføre den inntil Jesu Kristi dag.»

Kanskje vi synes det går smått med den åndelige vekst og utvikling, både hos oss selv og hos andre; la oss regne litt mer med Gud enn vi gjør, så blir vi fri denne åndelige nervøsiteten som enkelte ganger vil beta oss.

«Den som tror, haster ikke; som skriften sier. Det vil si at de er fri fra angst og forferdelse for utfallet.» (1. Kor. 13, 5)

1. Kor. 13, 5 leser vi: «Ransak eder selv om I er i troen». Skal vi være

ærlige og si som det er, er det nok mange Guds barn som istedetfor å si «Jeg er i troen» kunne si «jeg er i tvilen» — og da er det ikke noe å undre seg over om det blir tilbakegang og nederlag; for — «Dette er den seier som seirer over verden: Vår tro.» (1. Joh. 5, 4). Ja, som skriften sier: Hver den som tror på Ham skal ikke bli til skamme.» (Rom. 10, 11).

Kanskje Herren har kallt oss til å gjøre en eller annen gjerning for Ham.

Hvor glad vi var da, trots all vår ringhet, at Herren hadde betrodd oss til å være Hans sendebud. Men det varte ikke lenge før vi fikk en påtagelig erfaring av at vi har denne skatt i et lerkar for at den rike kraft ikke skal være av oss men av Gud. Men æren til Jesus «Hans kraft fullendes i skrøpelighet.

Og kanskje vi ikke fikk oppleve eller se de store resultater og motet begynte å sviakte og vi tenkte kanskje som Peter da han sa «vi går avsted for å fiske.» Hvordan er det med oss? Har vi ikke sagt at vi tror at Han er mektig å ta vare på det som Han har overgitt oss. Vel, så er det ett for oss å gjøre og det er å være trofast i den gjerning Han har kaldt oss til, hva nå enn denne gjerning består i. Og så vil Herren ta vare på resultatene.

Vi husker lignelsen om de betrodde pund, og denne som hadde fått det ene pund. Det var ikke det Jesus bebreidet ham at han ikke kunne oppvise de samme resultater som de andre men det var det at han ikke hadde brukt det pund som var betrodd ham. Det Jesus ser etter er troskap. (1. Kor. 4, 2).

Derfor har Jesus gitt oss en tjeneste, la oss tjene som for Herrens åsyn og ikke for mennesker. Det ligger så nær for selvet å ville preste-

re noe selv for at en ikke skal virke mislykket.

Men er det noen gang vårt arbeid er mislykket så er det vel netopp da når vi begynner å «utstille våre» resultater. Men tjener vi av hjertet for Herren så overlater vi den side av saken til Herren som er mektig til å ta vare også på det. Og da gir vi Gud æren og sier: «Alt det vi har gjort har du gjort for oss.»

Må Herren gjøre oss mere tillitsfulle til Guds løfter så vi kan si av hjertet at vi er fullt viss på at det Gud har lovet, det er Han og mektig til å gjøre.

Hjertelig hilsen til alle M. R.s lesere.

Deres i nåden

Aslaug Brataas.

Kalt til India.

Aslaug Bratås.

Søster Aslaug Bratås står atter på farten og er når dette leses antagelig i Eidsvoll.

Hun besøkte vennene i Volda med omliggende steder på forsommeren og var også en tur i Alvdal.

Hun tenker nå å fortsette, ettersom det åpner seg for henne og Gud legger tilrette.

Vi ber vennene huske henne og ta vel imot henne når hun kommer.

Organisasjon og organisme.

Jeg tror at det til alle tider har vært en av de største farer for de kristne at det lett vil bli for mye organisasjon og for lite levende organisme. Man har så lett for å stivne til i fastbundne regler og statutter, former og skikker og føre det hele inn i et fast skall hvor det kveles og dør — hvis da ikke skallet sprekker og noen kryper ut. Til å begynne med var det kraft og begeistring, inspirasjon og herlig frihet i ånden, Guds Ånd falt og Guds verk gikk fram på en herlig måte, syndere ble frelst og Guds folk gledet seg. Kjødet ble holdt nede og mennesket holdt tilbake, for det har alltid vært slik at når Herren har fylt templet, da har ikke mennesket virket så framtrædende, men det går som det gjorde fordem. Prestene kunde ikke gjøre tjeneste, ti skyen fylte Herrens hus. Man var ikke så avhengig av denne og hin «storpredikant», ikke så avhengig av prekenes og foredrag — vi mener ikke at det ikke har sin berettigede plass i Guds menighet og i gudstjenesten, men enhver må vel medgi at det er tusen ganger bedre om Herren mere fikk komme til å tale og at det ble litt mindre menneskeord, men litt mere av Guds kraft, og at folket ikke bare kom seg ut til møtene når det var noe spesielt «ekstraordinært», noe som klør i øret, men gå når Anden er utgydt, selv om det ingen predikant er på møtet. Man går for å høre Guds Ånd tale til sitt hjerte.

Men dessverre — slike tider har sjelden vært langvarige. Mennesket vil gjerne demme opp og føre Guds levende vannstrømme inn i sine egne grunne kanaler, man vil gjerne snøre Guds Ånd inn med sine regler og greie opp selv: «Så skal det være og slik skal det ikke være». Men da det engang er slik at Anden er suveren, den lar seg ikke kommandere av mennesker eller begrense, men «blåser dit den vil» likesom vinden, så ble det slik at den velsignede due bredte sine vinger til flukt. Anden ble borte og man hadde igjen bare sin forbenede teologi og læresetningene, sine former og sine skikker, sine meninger og sine menneske-

bud. Så ble det mere og mere organisasjon for å holde maskineriet gående, et bråkende, dundrende maskineri som slingret iveri, og holdt en masse larm, fordi Andens smøreolje manglet. Man måtte gå igang med et utall av kaffefester for å få inn midler til virksomheten, basarer, tombolaer og annet «tomt» skrammel. Ja slik har det gått så mangen gang, la det bare ikke gå slik med oss. Guds menighet er ikke i første hånd en organisasjon, men en levende vidtgrenet organisme.

La oss lese hva Paulus skriver herom i Kor. 12, 25—27.

For at der ikke skulle være splid i legemet, men lemmene ha samme omsorg for hverandre og om et lem lider, da lider lemmene med, og om et lem hedres, da gleder alle lemmene seg med. Men nå er I Kristi legeme og hans lemmer, hver etter sin del.

Med disse skjønne ord framstiller Paulus Kristi menighets innbyrdes forhold. En levende organisme, som et legeme med forskjellige lemmer og med Kristus som hodet. Det er et helt naturlig forhold. Man er sammenbundet med evige livsbånd, bundet sammen med Kristus som hodet og med hverandre som hverandres lemmer. Ingen kunstige bånd behøves for å holde legemet sammen, men det er sammenføyet og sammenknyttet ved hvert bånd som han gir. (Ef. 4, 16). Det er naturlige bånd som holder det hele sammen.

Nå er det ikke så vi mener at det ikke skal være orden i Guds menighet og selvfølgelig også må være en viss ytre ramme og ordning. Det taler jo ordet klart om. Når vi taler om legemet som en levende organisme så nekter vi ikke at dette legeme må pleies, at vi må føde og varme det, at det må ha klær på seg og på andre måter varetas, herom taler jo bibelen klart. Derfor leser vi jo også at Gud «satte» i menigheten de forskjellige nådegaver, apostler, profeter, evangelister, hyrder og lærere, for at de skal vareta legemets behov, men det er det vi mener at den orden som skal være må være innrettet ikke etter menneskelig snille og vil-

kårlighet men etter de livslover som er nedlagt for oss i Guds ord, ikke etter menneskers begreper og oppkonstruerte tankebygninger, men etter det nye testamentets enkle lære.

Det er ikke gitt oss frihet til selv å uttenke den form vi vil at menigheten skal støpes i, det ville jo helt føre ut på viddene, derfor har vi jo de mange «vannskapninger» og karikaturer av såkalte menigheter, men som slett ikke fortjener å kalles menigheter. De er langt borte fra det opprinnelige som er vist oss i Guds ord. Gud sa til Moses: «Se til at du ikke aldeles etter det forbillende som er vist deg på berget.» Det var ikke overlatt til Moses eller noen annens vilje å forandre en tøvdel av det som Gud hadde foreskrevet, men han måtte gjøre aldeles etter bildet på bjerget.

Mot den innvending som mange kommer med at bibelen intet bestemmer oss om menighetens ordning vil jeg blott svare at den viser oss det vesentlige i store trekk, og ingen har rett til å ignorere dette eller gå utenom bibelens klare lære på dette punkt. Men bibelens form for menigheten gir plass for og råderum for Anden. Noe som menneskelig makeverk aldri gjør. Derfor er det ikke mange steder mye formalisme, men lite av Andens frie liv, for hvordan skulle Gud utgyde sin Ånd i disse altfor trange former? Noen forsøker riktignok å få noe av Andens liv inn i sine statutter og regler, men Anden lar seg ikke snevre inn, det ville da gå som med den nye vin der ville sprengte de gamle skinnsekke, og dette var jo også det beste som kunne skje. Halleluja! Men Anden må mottas frivillig, ellers må man være den foruten for den trenger seg aldri inn på noen.

Noen søker også å verne om sine særinteresser og enda beholde sine medlemmer å så forsøker man å få istand en mekanisk enhet istedenfor en organisk ved å fryse dem sammen med menneskebud og regler. Og hvordan går så det? Jo istedenfor at Guds folk skulle finne hverandre fordi de er født og døpt ved den samme Ånd, så må man nå tale hverandre, fordi de nå engang hører til den samme flokk og har sine navn innskrevet i menighetens protokoll, men det er helt ukjent for bibelens kjærlighetsliv. Men hvor meget herligere når vi ikke fryses, men smeltes sam-

LIVETS ÅNDS LOV

(Rom. 8, 2).

Referat fra noen møter ved L. K.

(Forts. fra forr. nr.)

Er vi sønner, blir der med en gang om arv. Vi er blitt Guds arvinger og Kristi medarvinger. Om vi liker med Ham, skal vi herliggjøres med Ham. Om vårt eget liv bitt for blir gitt til død, skal Kristi liv komme fram og vinne skikkelse i oss. og herliggjørelse følges ad. — Er rede til å bli ofret? Isak var rede. Han var dengang han skulle ofres, så at sikkert hans gamle far ikke hadde stor sjanse for å kunne ta og ofre ham der foran alteret. Bor Kristus i oss, er der et lam rede til ofring. Selvet setter seg til motverget, sønnen ikke. Kristi liv går igjennom oss, ja korsets død. Men fordi Han er lydlig og fornedret seg selv, har faderen opphøyet Ham. Sønnens liv er det eneste liv som gjelder for Faderen. Derfor vil Han ved troen gi oss å leve Sønnens liv. «Kristus bor i troen i eders hjerter». Kristus er bundet av Faderens vilje og interesse. Han kom for å gjøre Faderens gerning, ikke sin egen. Han var dreng av Anden. I sønneforholdet er vi ikke våre egne. Vi er bundet til Faderen. La Ham få sin vei!

Jakob. 1ste lov for tjeneste er undergivenhet. Hans store krise kom da Gud rørte ved Hans egen kraft. Han hadde kjent Herren lang tid, opplevet en åpen himmel og så megen velsignelse at han var blitt til «2 leire», men hans selvliv hadde aldri blitt knekket. Da møtte Herren ham på ny og rørte ved hans

men ved den Hellig And, elsker hverandre helt naturlig fordi vi er brødre og søstre i Herren, «barn av samme fader og født i et moderskjød». Gleden på det samme vintre hvor den sande saft gjennomstrømmer alle og hvor man er forbundne med stammene og hverandre med uoppløselige bånd. O da skulle ilden ennå falle som fordum skulle man si: Se, hvor de elsker hverandre!

egen kraft. Fra den stund står det om Jakob at han haltet på sin hoft. (1. Mos. 32, 31). Jakob var blitt brutt. Paulus hadde opplevet noe av det samme og sier: Jeg vil rose meg av min skrøpeligheit, forat Kristi kraft kan bo i meg. — Etter dette møte med Gud, fikk Jakob ordre om å gå opp til «Betel», til Herrens hus — og bo der. Guds hus, er Guds menighet. Og Guds menighet er Kristi legeme. (Ef. 1, 22—23). Denne dyrebare sannhet at de troende er i Kristus sammenføyet til Hans legeme, blir mer og mer bragt fram i lyset av den Hellig-Ånd. Vi tilhører ikke oss selv, men Kristus på tronen og Kristus i hverandre, Hans legeme. Lemmene er avhengig av hverandre, og tilsammen må de uttrykke Kristi liv og Hans tjeneste i verden. Intet lem kan fungere uavhengig. All tjeneste i Ordet er i forbindelse med «Guds hus». Og Guds hus er de «levende steiner» den Hellig-Ånd har fått føyet sammen til «et åndelig hus». (1. Pet. 2, 5). Og her åpenbarer Gud seg. Alt av selvet, alt privat passer ikke i «legemet». Bare Kristus i oss hører med der. Herren søker «et nytt menneske» bygget opp av «hodet» som er Kristus, og Hans lemmer som også er Kristus. Rom. 12, 1 flg. sier oss at når vi har framstillet våre legemer som et levende, hellig, velbehagelig offer for Gud og vårt sinn er blitt fornyet og ydmyket, vil vi bli ført inn i «et legeme» som hverandres lemmer. Etter Jakobs møte med Gud ved Paulus, fikk han bud om å dra til Betel, Guds hus, og bo og bygge sitt alter der. Vi hører intet om Abrahams eller Isaks hus, men først om Israels hus. Sønneforholdet i Israel er tatt opp i Jakob og ført fram til «et hus», en bygning for Gud i Anden. — Laban hadde 2 døtre, Lea og Rakel. Lea representerer livet i Gud levend på et naturlig og kjødelig plan. Rakel representerer livet i Anden. Jakobs hjerte stod til Rakel, og han tjente 7 år for henne. Men da tiden kom fikk han Lea. Men han hadde sett Rakel og kunne ikke nøye seg med Lea. Der er noe mye mer for oss enn frelse fra synd alene. Vi er lovet et liv i Anden. Jakob tjente ennå 7

år for å få Rakel. Må Herren få føre oss framover til Hans fulle hensikt. Mye menneskelig er kommet inn i menigheten, men Herren holder på å rense og føre tilbake til Det himmelske mønster og orden. Kristus elsket menigheten og gav seg selv for den. En betingelse for menighetens trivsel er undergivenhet. Jakob søkte som den yngre å tilvende seg første fødselsretten. Det tok ham å lære, at autoritet bare kommer som en følge av undergivenhet. Kristus nedla sitt liv og gav alt til oss. Kristi liv er et bundet liv, bundet til Kristus og Hans legeme hernede. Er vi i «legemet», har vi mistet oss selv. — Der er 2 sider av Kristi liv representert gjennom mann og kvinne. De har begge sin plass i menigheten, men deres plasser må ikke forveksles. Finn den plass Gud har for deg i «Kristi legeme», og du vil begynne å fungere som et lem. Herren kan ikke bringe oss dit uten igjennom lidelse. Der er mye independentisk stilling utenfor «legemet», som ikke er av Gud. «Kristi legeme» er Guds beste skole for Hans barn.

7. Josef. (1. Mos. 37 fg. Rom 8, 2, 17. Fil. 3, 10). Josef summerer opp i sitt liv alle disse 6 sider som er nevnt, og fører fram til *fylde av liv*. Det som særmerket Josef framfor brødrene, var hans sterke og hengivne forening med faderen, og faderens hengivenhet for ham. Josef begynte sin tjeneste med en drøm. Satan satte inn for å hindre drømmens oppfyllelse, og den sterkeste motstand kom gjennom brødrene. Josef var holdt til tronen. Herren kaller en flokk ut til å regjere med Kristus. Han kaller nå fram overvinnere. I Åp. 12, er denne flokk representert i guttebarnet. Kristus skal snart ta riket i besittelse. Han kommer for å regjere fra hav til hav; og Han behøver en flokk som bereder og framskynder Hans komme. Satan vil hindre Kristus fra tronen. — Kristi gang til tronen gikk nedover. Likeså Josefs. Kan du se tronen foran deg? Ser vi Kristus herliggjort på tronen, vil hele vår vandring framover bli i lyset fra den. Må Herren gi oss nåde til mer og mer å innta vår plass i Kristus, og må kraften fra Hans liv føre oss framover til all Guds fylde!

Feil.

Hvis bladet kommer uregelmessig så meld fra til ekspd. og det blir rettet. Feil kan forekomme. Intet i denne verden er feilfritt.

Hensovet.

Fredag den 2. sept. døde en av våre kjære søstre i forsamlingen her på stedet, Fina Steinåker.

Vår søster var en helt igjennom gudfryktig kvinne, og vi føler et stort savn etter henne. Hun viste alltid stor interesse for Guds rikets sak, så langt hun evnet. Å ta imot Herrens vitner var noe av det kjæreste hun visste, men det var vanskelig for henne isåmåte. Men hun planet for denne sak helt til det siste.

Nå er hun gått for å være med Herren. Hun lengtet så å få møte sin Frelser. Kan ennå høre hennes innerlige bønner, og se det tårevette åsyn, der hun stred med Herren for denne sak.

Hun ble begravet siste fredag under stor deltagelse fra venner og kjente på stedet. Sin slekt — den er ganske stor — har hun spredt over hele landet så å si, og også noen i Amerika. Det var interessant å se, hvilken deltagelse de viste sin søster. Jo, hun var avholdt.

Må Gud velsigne hennes mann som er alene tilbake. Savnet vil nok bli merkbart. Men Herren trøster de nedbøyde.

Vi skal forenes i oppstandelsen.

Storsteinnes i Balsfjord den 11/9.

Henrik Eilertsen.

Gud hører bønner.

En gudfryktig kvinne, mor til seks barn, var kommet inn i store trengsler. Hennes mann, som arbeidet i en avsides by, hadde skadet seg og hadde selv behov av hjelp. Til sin familie kunne han ikke engang sende det nødvendigste, og nå var det siste brød oppspist.

Neste morgen samlet moren sin lille skare omkring seg. «Barn», sa hun, «vi må be Gud gi oss hva vi behøver.»

Og så gikk hun på kne sammen med barna sine for å be. Mens de ropte til Herren om hjelp i nød, hørtes steg utenfor, og med jubel ropte en av de små som så ut gjennom vinduet: «Mor, nå kommer bakeren!»

Neste øyeblikk kom bakeren inn. «Jeg tenkte bare,» sa han «få varme meg en liten stund hos dere, for i hele morgenen har jeg kjørt rundt

omkring med min brødvogn. Kanskje her også trengs brød?»

«Det gjør det visst,» svarte moren, «men vi har ingen penger å kjøpe noe for.» «Hva,» utbrøt bakeren, «mener de virkelig at de ikke har brød i huset til så mange sultne munner?»

«Ja,» svarte moren, «igår kveld spiste barna opp det siste stykket.»

«Nå skal det straks bli brød,» ropte den vennlige mannen, og skyntet seg ut til sin vogn og hentet inn syv store brød. Hvert barn fikk sitt og mor med. Den minste holdt sitt brød med begge hendene, sprang glad omkring i rummet og ropte:

«Mor, jeg bad den kjære Gud om brød, og han har hørt min bønn!»

«Min med, min med!» lød det i kor fra hele flokken.

Hver og en av barna hadde den følelsen, at Gud særskilt hadde hørt deres bønn, og så var det jo også i virkeligheten. Akkurat på dette vis handler vår himmelske Far med oss, når vi helt barnslig tror på ham.

(Fra svensk).

Tidene er usikre

nå og vi må ta bare en dag om gangen. Det var meningen å utgi vinterhefte i samme størrelse og til samme pris som ifjor, men det er umulig å si noe helt sikkert.

Dere som har noe stoff må være så snilde å sende det snarest mulig. Det vil bli benyttet i alle tilfeller, hvordan det blir, hvis vi lever og Gud vil.

4. kvartal.

Vi begynner nå på siste kvartal og nå skulle jo alle ha sendt inn hva de skylder for i år. Dessverre er det mange som ikke har betalt for i år enda og skylder for enda mere. Vi begynner nå å sende regning til dem som ikke har betalt, men da det tar meget tid og arbeid var det riktig greit om dere sendte skyldig kontingent med engang så slapp vi dette arbeid, som er helt unødvendig og kunne ta mere tid til å arbeide med redaksjonen. Bladet vilde derved bli bedre og velsignelsen større for oss alle.

Vi skal vente enda noen dager før vi sender regningene — ca. 14 dager — og håper så å få inn mye av det utestående innen den tid. Gjør det med det samme så er det gjort.

Nyheter fra himmelen.

Det fortelles om en gammel skomaker. Han var ingen stor predikant, men alle likte å høre ham. Det var så velsignet godt å lytte til hans enkle vitnesbyrd om livet med Gud. En gang skulle det være oppbyggelse i hans hjem. Skomakeren hadde tatt en tur opp på loftet, og inne i stuesets beboere var bare hans vesle femårs gamle datter tilstede. Noen av vennene begynte å snakke om skomakeren.

— Jeg skjønner ikke hva det kommer av, sa den ene. — Jeg får meg av ham enn av både presten og biskopen tilsammen. Jeg har vært mange ganger i dette kjære hjemmet, og bestandig har jeg gått velsignet ut igjen.

— Jeg tror skomakeren har lest mye, sa en annen. Han må ha et stort bibliotek, for der er han visst og forbereder seg nå og.

— Et sted må han hente det fra, skjøt en tredje inn. Maken til skomakeren har jeg ikke hørt. Han har besandig så mye nytt å si.

Veslemor syntes hun måtte forsvare sin far. Hun var ikke i tvil om hvor hemmeligheten lå. På sin barnlige måttet skottet hun bort på dem som snakket sammen.

— Far får nyhetene fra himmelen, han, sa hun. Nå er han oppe på loftet og henter dem. —

Vi trenger alle sammen «nyheter» fra himmelen, nyheter som kan trøste og styrke oss, og som Gud vil vi skal bringe videre.

Det er merkelig med det Guds ånd «hvisker» i øret på en, det blir aldri tørt og kjedelig. Selv om det gjelder et skriftord som henger på veggen, og som vi daglig ser for oss. Det blir nytt og interessant når Gud virker gjennom gjennom det. Kunnskap er makt heter det, og til en viss grad kan det være sant; men kunnskap gir ikke eieren makt til å hente nyheter fra himmelen. Sett den omtalte skomaker ved siden av en dr. i teologi. Dersom ikke dr. har forbindelse med himmelen, så foretrekker jeg å sitte under skomakerens talerstol. Det er gjennom ydmyke, stille bønnemenneskaper at Gud treder en nær under forkynnelsen. Det er disse som gir en noe fra himmelen.

Lars Rustbøle,
i «Evangelisten».

MISJONS-RØSTEN

Uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Utgitt, uavhengig organ i misjonens tjeneste. Utgitt av en redaksjonskomité. Utgitt av en redaksjonskomité. Utgitt av en redaksjonskomité. Utgitt av en redaksjonskomité.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både misjon og ekspedisjon sendes under følgende adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 20 kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 for året.

Til utlandet koster bladet kr. 10 pr. år. Bladet bestilles i alle landes postanstalter og hos kommisjonære.

Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til den påstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være sendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

dige oppførsel og motta den lønn for sin uærlighet som de ikke fikk i den dommedag, selvfølgelig er det en vete. Om det ikke var det så burde det være det.

Hør her, der er en mann som lever hele sitt liv uten å ofre Gud en tanke. Slik går det fra år til år. Han utelater Gud fra sine forretning og fra sine fornyelser og sine studier. Guds hellige bok — Bibelen — åpner han aldri, og han gir kanskje endog uttrykk for sin forakt for den. Guds hellige Sønn — Jesus — tramper han under sine føtter. Slik lever denne mann og slik dør han. Han lever sitt

liv i denne verden og ignorerer stadig den Gud som skapte ham, og som gav sin Sønn i døden på et kors for å frelse ham. Mener du å kunne fortelle meg at det ikke vil komme en dag da denne mann må fram for en rettferdig Gud og besvare disse spørsmål: Hva gjorde du med min hellige bok, Bibelen? Hva gjorde du med min hellige Sønn, Jesus?

Selvfølgelig er det et helvede. Om det ikke var det, så burde det være det. Og du og jeg behøver et skjulested hvor vi kan undgå det, for enhver av oss har syndet og fattes ære for Gud.

R. A. Torrey.

Som aldri før hungrer Kina etter evangeliet.

Slik slutter en artikkel i juninummeret av «The China Bookman» (Shanghai). Det Kristelige Litteraturselskapet har opprettet filial i sin egen nye bygning i Kunming. Yunnan er blitt betraktet som en «sinker» m. h. t. bruk av litteratur. Men da den blev lett å få tak i, blev forsyningen øyeblikkelig revet vekk.

Szechwan bestiller bøker i stor stil. Kweichow, Shansi og andre provinser hungrer etter bøker.

Imidlertid volder transporten vanskeligheter. Banen til Kunming har vært så overbelastet at det til tider har vært umulig å få sendt bøker både pr. frakt og post.

Bibelselskapene har gjort heltendige anstrengelser for å skaffe bibler til Vest-Kina, men alle lagre og utvalg er praktisk talt tomme.

Tre selskaper har nettopp kjøpt hver sin lastebil som skal frakte bøker fra kysten til Chunking. Hver bil tar 2500 kg. + 750 kg. bensin. Men en 7—8 tonn kristelige bøker blir bare som en dråpe i en tør svamp. Der må finnes andre utveier for etterspørselen kan bli tilfredsstillt.

Det er forsøkt å trykke bøker der vest, men det forslår ikke stort og blir 5—6 ganger dyrere enn ved kysten.

Salget av kristelig litteratur i Øst-Kina er sannsynligvis større enn noen sinne. Bibelselskapene er ikke engang istand til å fylle kravet i Shanghai. De er utsolgt for mange bibelutgaver. Trykkeriene arbeider dag og natt.

Mange har allerede så store bestillinger at de ikke kan ta imot flere.

Nord-Kina, Manchuria og andre plasser ber om lettere adgang til kristelige bøker.

At Hankow kom ut av spillet i bokproduksjonen føles sterkt både i øst og vest.

«Vi står ansikt til ansikt med den største etterspørsel etter bibler og kristelige bøker som noensinne er kjent i Kina. Det skyldes for endel at ødelagte biblioteker skal fornyes, men den største grunn er at Kina er hungrig som aldri før etter evangeliets budskap.»

Så langt artikkelen. — Også på vårt felt er vi i beit for bibler og litteratur. Ny forsyning har hittil vært umulig å få.

La oss be om at Ordet, både i skrift og tale, må få virke «omvendelse til frelse» for dette folk.

Arne Ljønes i «Utsyn».

Ferie?

Det finnes ikke noe slikt som ferie for hjertet. En slik feriefølge er døden. Heller ikke finnes det noe slikt som moralsk eller åndelig ferie. Om vi forsøker å ta en slik ferie, vil vi finne at det blir en kamp når vi skal be, — fordi fienden har kommet oss inn på livet fra alle kanter, — mørke har leiret seg omkring oss og åndelig ondskap fra lufthimmelen har omringet oss.

Oswald Chambers.

Selvfølgelig er det et helvede.

En grunn hvorfor jeg tror der er kommende vrede er den at min gode sans forteller mig det. Hør her, der er en mann som blir rik ved å snyte sine naboer og ved å røve penger og faderløse. Han benytter seg av lovlig midler. Å ja, han er forberedt til å stille seg slik at loven når til å bli rik ved å gjøre andre fattige. Hans rikdom øker og han blir æret og aktet. Når han går nedover gaten i sin prektige kledning, vender mannen på gaten seg til sin sønn og sier: Der går hr. den gode — en mann med et sjeldent retningstalent, en mann som nå er blitt en av byens ledende menn. Jeg håper, gutten min, at du blir like heldig som han når du vokser opp. — Han lever sitt liv æret — og han blir æret — respektert nesten av alle. Og ofrene for hans rovgjerrighet, undertrykkelse og uærlighet ligger under jorden på kirkegården. På grunn av hans utsigelser bragtes de til en altfor tidlig alder. Mener du å fortelle meg at det ikke kommer en dag da disse mennesker der har blitt i en rikdom, som er blitt pint av enker og faderløse, må fram for en rettferdig Gud — som ikke lar dem være ved noen tusen eller noen millioner til filantropiske formål eller til å gjøre — og svare for sin skjend-

SPREDTE FELTER

Ekko fra evangelist-konferansen i Oslo.

Tirsdag 5. september begynte konferansen i Oslo med velkomstmøte i Møllergaten 38. Initiativet til dette foretagende var tatt av predikant Johannes Hedin, som sammen med Kleppe og Daniel Nilsen stod som innbydere til denne konferanse som er den første i sitt slag i den frie virksomhet.

Først var planen å samles på et sted hvor der ingen fri forsamling var, for ikke å bli noen til byrde; men straks dette kom brødrene i 38 for øre, innbød de konferansen til sitt lokale og bestemte stevne i forbindelse dermed.

Forsamlingen i 38 er all ære verd for den enestående gjestfrihet og oppofrelse for Herrens vitner i denne anledning. Å ta imot mellom 35—40 predikende på engang er ikke så liketil; men de skaffet både hus og mat til allesammen, og endda fikk samtlige en slant i lomma da de reiste. Hjertelig takk. Gud skal lønne rikelig igjen etter sitt eget ord.

Det viste seg at de predikende tok vel imot innbydelsen. Bare noen få uteble og disse beklaget at de ble hindret i siste øyeblikk.

Visselig var tiden for samvær kort; men til gjengjeld ble den vel benyttet. Begge dagene samledes predikantene kl. 9 og holdt på til kl. 11. Under en kort pause ble vi da bevertet med frukt og melk. Kl. 12 var det så offentlig møte. Disse middagsmøtene var særlig velsignet av Gud. Kl. 4 var det predikantmøte igjen. Tanken var å ta en pause mellom kl. 5 og 6 men vi holdt på til kl. 7 da der ble så mye aktuelt å tale om. Vi fikk da en pause og marsjerte i flokk og følge forbi et dekket bord og forsynte oss med smørbrød og kaffe, som smakte fortreffelig etter det lange møte. Vi spiste det i all hast for å få en liten luftetur innen det offentlige møte kl. 8.

På denne måte gikk de to dage fort, ja altfor fort. Vi fortsatte fredag og så med middagsmøte og et stort friuftsmøte på Ankertorvet, hvor mange vitner frambar budskapet til en stor lyttende forsamling.

En kunne også se predikanter fra

andre forsamlinger og de var alle begeistret over den ånd som var i disse møter.

Nå er konferansen over og de predikende spredt til sine felter igjen. Verdenssituasjonen unnlot ikke å prege sammenkomstene og vi var alle klar over at vi lever i alvårlige tider, og at det gjelder for Herrens vitner å utnytte tiden godt.

Takk for samværet! La oss ikke kaste bort frimodigheten i disse dage. Det var gildt å få den samme opplevelse som Paulus: «Da han så brødrene fattet han mot». Apgj. 28, 15. Skal senere referere litt fra selve konferansen. Jeg er blitt spurt om resultatet av konferansen, og her er hva jeg svarte: «Vi ble oppglødet til kjærlighet og gode gjerninger.» «Ja det var ikke dårlig resultat» sa vedkommende.

Drammen 12—9—39.

Math. Støve.

Fra Sarpsborg.

Etter stevnet har møtene fortsatt og vært riktig gode. Fredag 15. september fikk vi et uventet besøk av brødrene Belfrage og Kleppe. Enda fredag er den uheldigste møtedag vi har — forretningene holder oppe til kl. 7 og det er umulig for de som arbeider der å komme til møtetid — var det forholdsvis bra framsmøte.

Brødrene talte ordet til velsignelse. Br. Belfrage var her for første gang. Br. Kleppe har jo vært her flere ganger og det var åpnet for begge brødrene. Lørdag og søndag hadde vi besøk av en 7-manns musikk fra pinsemenigheten i Fredrikstad. Søndagsaften var det også to brødre som ble døpt og det store lokale var godt besatt. Mandag 17. begynte ungdoms-ukene med brødrene Dammen og Robinson som talere.

Det var møter hver kveld og predikanter og musikk fra Filadelfia, Blå Kors og Baptistene deltok også henholdsvis mandag, onsdag og fredag. Lørdag var det fest og søndag avsluttedes uken.

Det var noen unge som ga til kjenne at de ønsket å bli frelst. Både mandag og lørdag fikk de be med frelsessøkende ungdom. Tirsdag på misjonsmøte deltok predikant O. Karlsson og det var riktig godt å høre ham.

Ref.

Fra Sandefjord.

Søndag 1. oktober avholder «Menigheten i Losjelokalet», S.fj. stevne i forbindelse med årsdagen for virksomhetens begynnelse.

Det er med takk til Gud vi ser tilbake på året som er gått siden vi begynte. Vi har hatt mange, ja til dels underbare møter, og menigheten har blitt et åndelig hjem for flere. Noen predikende brødre har også besøkt oss og talt ordet til velsignelse og oppmuntring.

Må denne høsttid bli en høsttid også på det åndelige område. De forledelige begivenheter ute i verden i dag er et varsel til oss om at Herrens komme er såre nær.

Ja, snart er høstens korte tid forbi. Gangen, tjenerne fra marken kaller oss hjem. Mesterens «vel gjort» skal hilse manges hals. Herre, må jeg være en av dem.

Med hilsen til alle dem som elsker oss i Kristus. (Matt. 24, 44).

Alf Torstensen.

*

Dette kom dessverre for sent til å komme med i forrige nr. Red.

„Bethel“, Ski.

Nå i høst feirer forsamlingen på «Bethel» i Ski dobbeltjubileum, 30 år for virksomheten og 25 år for lokalet. Med henblikk på dette har vi da i år sløifet vårt sommerstevne for i stedet å feire begivenheten i høst med et større arrangement. Som det ser av annonsen i dette nr. blir det arrangert bibeluke. Stevne i «Menighetshuset» søndag den 12. novbr. som avsluttes med stevne. Den begynner mandag den 6. nov. og avsluttes søndag den 12. nov.

Pastor D. O. Belfrage fra Gjøvik blir bibellærer ved disse møtene og det lover godt for et rikt utbytte av samværet om Guds ord. Dessuten blir det deltagelse av forskjellige forsamlingers musikk, blant annet dobbeltkvartetten fra «Betlehem», Oslo.

Eventuelle emner vil bli bekjentgjort i dette blad senere.

Det er vel vanskelig å kunne forregne med deltagelse av tilreisende nå i denne krisetid, hvor all privatbilkjørsel er forbudt, men jernbanen kan jo benyttes. Gjør ditt beste for

Angi

Da jeg bl

Jeg har troende

og bad til Gud

lite, men frels

siste begynte j

og ble såled

Så en dag b

Da skal jeg

den kvelden best

frelst. Bare no

akket til meg på

og bøyde meg.

Så var det en s

en nyfrelste kamm

purte meg om jeg

kom på møte. Jo,

Da jeg kom p

ke stort etter hv

att og tenkte, På

øyde kameraten s

du kan ikke tenk

en rørte seg da.

innemøte. En ko

purte meg om je

frelst. Jeg satt og

sa jeg: «Jeg vi

» Så bøyde jeg

had jeg ble. En h

mitt hjerte. H

forklares, men

alig det er hos Je

emme den dager

begynte å røre seg

Da Jesus han er g

Da jeg og kam

jemover var vi s

g jublet hele vei

sa var bare: T

Jesus og atter takk

Da jeg kom hjer

øyd meg for Jesu

» Da skal jeg s

Han begynte å p

komme! I hver

dag den 12. nov.

Under bibeluker

kl. 8 hver aften, o

et møter kl. 11, s

Lørdagsmøtet o

avholdes på «Men

ge på «Bethel».

Ungdom og barnespalte.

Da jeg ble frelst.

det samme. Siden bad vi til Jesus og takket *Ham* fordi Han hadde frelst meg. Takk og lov! Halleluja! Æren skal Jesus ha.

Jeg vil si til deg som leser dette og som ikke er frelst: Kom til Jesus nå mens du er ung. Det beste her på jord, det er å være frelst. Kom til Jesus idag.

Hilsen med Esaias 41, 10.

Josef Iversen,
(14 år).

Syng, når det er vanskelig.

En liten gutt i New York ble en dag utsatt for et ulykkestilfelle, og ført i blødende tilstand til sykehuset. Da doktoren begynte å undersøke ham, drog den lille Jim et dypt sukk.

«Hvis jeg bare kunne få lov å synge,» utbrøt han og så på doktoren, «tror jeg at jeg ville føle mig bedre.» «Ja, du kan gjerne forsøke,» svarte lægen vennlig.

Og Jim begynte. Med klar røst sang han om Jesus og fortsatte under hele den smertefulle undersøkelse. Man kunne høre den vakre røsten gjennom hele korridoren utenfor, og mange både sykepleiersker og syke kom dit for å høre.

Da doktoren var ferdig med undersøkelsen, sa han beveget:

«Du har vært en liten helt, Jim. Aldri trodde jeg du kunne være så tålmodig.»

Jim så på ham og svarte:

«Det var sangen som hjalp mig. Jeg synger alltid når det er noe som er vondt og vanskelig.»

Guds bok.

En liten gutt satt og bladet i den store støvete bibel. Plutselig sa han til sin mor: «Mor er dette Guds bok?» Ja, svarte moren. «Mor, skal vi ikke sende den tilbake til Gud?» «Hvordan kan du snakke slik, gutten min?» «Jo, vi bruker den jo aldri, mor».

Frie arbeidere i Nord-Norge.

- Dorthea Klem, Børselv.
Tora Finnerud, Danvik, Drammen.
Enok Wangberg:
Jul. O. Lind, Moss.
Oskar Gamst, Breivikbotn.
Henrik Eilertsen, Storsteinnes, Balsfjord.
Demanda Eilertsen, Breivikbotn.
Andreas Mathisen, V. Jakobselv.
Kristian Skipperud, Kirstrand, Porsangerjord.
L. Lyngmo, Strømmen, Rossfjord.
Didrik T. Sollie, Rossfjord.
Einar Fossmo, Brøstadbotten, via Harstad.
Astrid Schie, Kjøllefjord.
Ingerid Ødegård, Kjøllefjord.
Hulda Wangberg, Tromsdalen, Tromsø.
Maria og Sigurd Breimoen.
Komagfjord, Alta.

Misjonskandidater:

AFRICA:

- DEN NORSKE CONGOMISJON
Harriet Johansen,
Fru Anna Johansen, Ø. Smestad pr. Oslo
Erling Kristiansen, Ester Kristiansen,
Gunnar Aaby Holm, Oppegårdsvei 20,
Nordstrandshøgda pr. Oslo.

INDIA:

- Aslaug Bratås:
Kasserer:
Ragna Winther, Kirkeveien 17 III,
Trondheim.

Følgende misjonærer støttes delvis av de frie venner:

CHINA:

- Signe Pedersen og Inga Johnsen:
Th. Wessel, Fredriksborgsveien 37/39
Bygdøy pr. Oslo.

- Torkild Rasmussen:
Jul. O. Lind, Moss.

- Olga Schult:
Gerda Siqveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.

INDIA:

- B. og Gunhild Finstrøm:
Fru Gudrun Berntsen, Kviteseid, Tele-
mark.

Misjonærene har det vanskelig.

Både norske og svenske misjonærer som tenkte reise ut, må utsette sin reise foreløpig. Således har fem misjonærer fra Frikirken fått ordre om å bli hjemme. Fra Sverige fortelles om misjonærer som alt var på vei men som måtte snu.

Jeg har troende foreldre og var med og bad til Gud fra jeg var ganske liten, men frelst var jeg ikke. I det siste begynte jeg å gå mere på møter og ble således påvirket av Gud. Så en dag ble kameraten min frelst. Da skal jeg si det ble kamp. Den kvelden bestemte jeg meg for å bli frelst. Bare noen kom ned og snakket til meg på et møte, så skulle jeg bøye meg.

Så var det en søndagsettermiddag. Den nyfrelste kameraten min kom og spurte meg om jeg ikke ville bli med ham på møte. Jo, det ville jeg gjerne. Da jeg kom på møtet hørte jeg ikke stort etter hva de sa, jeg bare satt og tenkte. På første bønnemøte bøyde kameraten seg, men ikke jeg. Du kan ikke tenke deg de følelser som rørte seg da. Så kom det siste bønnemøte. En kom ned til meg og spurte meg om jeg ikke ville bli frelst. Jeg satt og tenkte litt, men så sa jeg: «Jeg vil bli frelst. Takk lov.» Så bøyde jeg meg. Og du, så glad jeg ble. En himmelsk glede fylte mitt hjerte. Halleluja! Det kan ei forklares, men bare erfares hvor salig det er hos Jesus. Jeg kan aldri glemme den dagen. Jeg kjente det begynte å røre seg derinne i hjertet. Ja Jesus han er god.

Da jeg og kameraten min gikk hjemover var vi så glade. Vi gikk og jublet hele veien hjemover. Det vi sa var bare: Takk Jesus, takk Jesus og atter takk Jesus.

Da jeg kom hjem sa jeg: «Jeg har bøyd meg for Jesus i kveld jeg mamma.» Da skal jeg si mamma ble glad. Hun begynte å prise Herren med

å komme! I hvertfall på stevnet søndag den 12. nov.

Under bibeluken begynner møtene kl. 8 hver aften, og på søndagen blir det møter kl. 11, 3 og 6.

Lørdagsmøtet og søndagens møter avholdes på «Menighetshuset», de øvrige på «Bethel».

Ruben Dammen.

De frie misjonærer:

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er og det blir dog kun fattigdom. (Ordspr. 11, 24).

AFRIKA

Margit Haraldsen:

L ods Henrik Johansen, Løvenskjoldsvei 27, Jar, Oslo.

Hansine Nesfossen:

Constanse Nøstdal, Løbergsveien 28, Bergen.

SWAZILAND

Trygve Gjørsund og hustru.

Kasserer:

Karl Paus Jensen, Gulbergsvei 26, Heggeli, Oslo.

Jenny Evenstad:

Karl Paus Jensen, Gulbergsvei 26, Heggeli, Oslo.

DEN NORSKE CONGOMISJON

Alb. M. Christiansen:

Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

Odvar Berg:

Arne Wold, Solheimsgaten 2, Oslo.

ARGENTINA

Berger N. Johnsen:

G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

CHINA

Str. Dørum og Karlsen:

Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo

Alfhild Bjerva:

Torolf Andersen, Sørlygt. 15, Oslo.

Gunhild Gundersen:

Leonore Johnsen, Bråvik pr. Staubø.

Asta Thuen:

Liv Skorge, Wergeland Minde pr. Bergen.

Christofa Brundtland:

L. Hvidsten, Nordre Skogvei 26, Bergen.

Inger Frellumstad:

Slipperimester Reiersen, Selvik, Sande i Vestfold.

INDIA

Dagmar Jacobsen:

H. Hermansen, Åsveien 14, N. Danvik, Drammen.

Franz Desmond:

G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

Hilda Wergedal:

Jens Jarnes, Passebæk p. o., sandsvær.

FOR TIDEN HJEMME:

AFRIKA

Jens Glittenberg:

Kasserer: R. Bøklingsholm, Mosterhamn.

CHINA

Helga Lundeby:

Jul. O. Lind, Moss.

F. O. Schrøder:

A. Toftner, Sofienberggaten 16 II, Oslo.

Jens Fjeld:

Byggmester K. Aarmø, Ski st.

INDIA

Hans Svendberg:

Hardy O. Mossberg, Kredittbanken, Hal- den.

Anna Jensen:

Amalie Carlsen, V. Porsgrunn.

„Misjons-Røstens“ kommisjonærer:

Askim: Astrid Kløverud, Høgmo.

Arendal: K. Iversen.

Bergen: Lydia Johannesen, Skostre- det 9 B.

Breivikbotn: og på reiser: O. Gamst.

Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.

Drammen: Johs. Ihlebek.

Fredrikstad: Hagemann Kristiansen, Kapellveien 8.

Gøteborg: Sverige: J. O. Strøm.

Haugesund: Bolette Alfsen.

Hobøl: Hanna Rygge, Nygård.

Holmestrand: Dagny Sjuve.

Jevnaker: Arne J. Brorson.

Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.

Mandal: Tønnes Lundevik, Solvang.

Mosterhamn: Chr. Størksen jr.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Oslo: Karoline Christiansen, Sol- heimsgt. 2, Charsten Blegeberg, Konowsgt. 21 III, og Arnt Ander- sen, Toftesgt. 41.

Rygge: Johan Gundersen.

Storsteinnes, Balsfjord og på reiser

Evang. Henrik Eilertsen.

Saltnes, Råde: Harald Skovly.

Svelvik: Ragnvald Volden.

Slemmestad: Joh. O. Johnsen.

Sætre, Hurum: Inger Fagerli.

Tofte, Hurum: M. Roås.

Tjømpø: P. Johansen, Mågerøy.

Volda, Sunnmør: M. Støve.

V. Gran og på reiser: Evang. Helmer

Moger.

Bladet kan bestilles og kontingen- betales til ovenstående kommisjonæ- rer.

Han kan, for han er allmechtig. Han vil, for han er nådig. Han må hjelpe for han er sanndru. Aldri er jeg så lykkelig at jeg ikke skulle treng- min Gud. Aldri er jeg så elendig at han skulle forakte meg.

Christian Scriver.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEN
(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvei Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

Hvilehjemmet «Fredly»

Vestre Gran — Hadeland

— Like ved Randsfjorden —

Andakt. God mat. Gode senger.

Båt. Badestrand.

Ideelt feriested. Apent hele året.

Rekreasjon. Hvile. Ferie.

Rimelig pris

RUTH HANSEN.

Telefon Vestre Gran nr. 9.

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg.

BETHEL, SKI

Dobbeltjubileum

BIBELUKE fra den 6. nov. til den 12. nov.

STEVNE i «Menighetshuset» søndag den 12. nov. Møter kl. 11, 3 og 6.

BIBELLÆRER: D. O. Belfrage, Gøteborg. Musikkdeltagelse fra flere